

Hồi 4

C hàng vừa nghĩ vừa từ trong túi da lấy Kim Liên Hoa ra, vận khí vung nhẹ, Kim Liên Hoa đã dài ra ba thước bảy tám, cuống hoa to cỡ ngón tay cái, đóa hoa sen vàng to cỡ chiếc chén lay động trên cuống, cuống hoa như không chịu nổi vậy.

Thì ra Kim Liên Hoa này là một binh khí ngoại môn, cuống hoa là những ống tròn nối liền nhau, có thể vươn ra rút về và thẳng hay cong tùy theo ý muốn người sử dụng.

Tiết Cừu vung Kim Liên Hoa xong, cố ý vung bừa một cái, kinh phong liền tỏa rộng hơn ba thước, uy lực thật kinh khiếp.

Độc Cước Thần Khất thấy vậy cũng không khỏi sững sốt, tuy ông đã biết nhiều biết rộng, nhưng cũng chưa từng thấy binh khí nào uy lực kinh người như Kim Liên Hoa này.

Tuy nhiên, tiểu khiếu hóa như ghé không sợ hổ, liền tức lao tới vung gậy tấn công, uy thế như mãnh hổ vô mồi.

Tiết Cừu thấy chiêu thức của đối phương quá ảo diệu và uy mãnh, cũng không dám chậm trễ, Kim Liên Hoa vung ra những đóa hoa vàng, thi triển tuyệt kỹ Kim Liên Thập Bát Thiểm ứng phó.

Ba chiêu qua đi, Tiết Cừu đã nhận định là tiểu khiếu hóa tuyệt đối không thể tiếp nối chàng năm chiêu, nhưng lúc này chàng đã có một mối thiện cảm khó tả đối với tiểu khiếu hóa này, nên không đành lòng khiến y bề mặt nữa, bỗng nảy ý:

- Minh đã không muốn đả thương y, lại không thể lui ra ngay, sao không lợi dụng bồng pháp hung mãnh của y mà luyện tập Kim Liên Thập Bát Thiểm?

Thế là, lòng rất vui mừng, bèn phóng tay thi triển Kim Liên Thập Bát Thiểm, kèm chế Đàng Xà Bồng Pháp của tiểu khiếu hóa, liền tức kinh phong nổi dậy, cát bay đá chạy, lúc đầu còn nhìn thấy bóng hai người di động, nhưng chốc lát sau, trận chiến đã trở thành một cuộn sáng vàng, chẳng còn thấy bóng dáng hai người nữa.

Cảnh tượng ấy, ngay cả Độc Cước Thần Khất nhãn lực phi thường cũng xem đến ngây ngẩn.

Đột nhiên, một tiếng quát vang, ánh vàng tan biến, bóng người tách ra, đôi bên cùng lùi xa trượng rưỡi.

Tiết Cừ mặt mày rạng rỡ, hiển nhiên lòng hết sức vui sướng, đó chẳng phải vì chiến thắng, mà là trong lần giao thủ này, chàng đã hiểu ra chút ít vướng mắc trong Kim Liên Thập Bát Thiểm, chàng không vui sướng sao được?

Trái lại, tiểu khiêu hóa hai mắt trôn trối nhìn Tiết Cừ, mặt y vì quá dơ bẩn nên không nhìn thấy thần sắc, nhưng ánh mắt ngập đầy vẻ kinh ngạc, vui mừng và oán hận.

Khi này giao quyền đấu cước với đối phương, y không thừa nhận mình đã thua kém Tiết Cừ, mà chỉ thừa nhận công lực mình không bằng Tiết Cừ. Thế nên, y định bằng vào Đàng Xà bồng pháp giành lại thắng lợi.

Y đã nghĩ như vậy, Độc Cước Thần Khất cũng không khác, nhưng lão khiêu hóa độ lượng hơn, ý ông chỉ là muốn thử trình độ võ công về binh khí của Tiết Cừ mà thôi.

Giao thủ chỉ mới mấy chiêu, tiểu khiêu hóa đã sồn lòng, hào khí gầy dựng được trong bao năm qua ở Quan Ngoại thoáng chốc đã tiêu tan, nhưng cũng may là đối phương không quá bức bách, vẫn còn khoảng trống cho y thi triển bồng pháp, biết là đối phương nương tay, nhưng y không muốn nhận lãnh ân tình ấy.

Đồng thời, y cũng rất lấy làm lạ, đối phương xem ra tuổi suýt soát với mình, làm sao có thể luyện thành võ công trác tuyệt thế này?

Bồng nghe Độc Cước Thần Khất ha hả cười nói:

- Tiểu Thạch Đầu (hòn đá nhỏ), hôm nay ngươi đã gặp phải kinh địch rồi! Ngươi nghe đây, hãy cầm đăng trượng của ta truyền lệnh cho Cái bang bang chủ Khất Thực Càn Khôn Long Bần mười ngày sau đến thành nam Lạc Dương gặp ta, đi nhanh về nhanh!

Tiểu Thạch Đầu vội cung kính đáp:

- Tuân mệnh!

Đoạn lại ngoảnh nhìn Tiết Cừ, rồi mới tung mình phóng đi.

Lúc này đã cuối giờ Dần đầu giờ Mão, vầng trăng đã nghiêng sang tây, sao khuya lác đác.

Độc Cước Thần Khất chờ Tiểu Thạch Đầu đi khỏi, mới nói:

- Tiểu tử võ công khá lắm, Bi Linh đại sư là gì của ngươi vậy?

Tiết Cừ vốn đang mặt đầy hớn hở, vừa nghe lão khiêu hóa đề cập đến người xuất gia, liền sầm mặt nói:

- Tại hạ chẳng quen biết người xuất gia nào cả, nếu có thì đó là kẻ thù...

Chàng bỗng ngưng lời, vì trong đầu chàng bỗng hiện lên một hình bóng, đó là một lão hòa thượng đầu to tai cả, đầu đội tăng mào viền vàng, mình khoác cà sa đỏ, ngồi xếp bằng trên một đóa sen vàng, bảo tướng trang nghiêm, thần uy凛冽.

Tiết Cừ nghe lòng đau nhói, vội nhắm mắt lăm lăm nói:

- Xin lượng thứ cho tội nghiệt của Tiết Cừ! Xin lượng thứ cho tội nghiệt của Tiết Cừ!

Độc Cước Thần Khất nghe vậy, bất giác đứng thừ ra tại chỗ, bằng vào nhãn lực của ông, đã nhận ra lai lịch võ công của Tiết Cừ, nào ngờ Tiết Cừ lại thốt ra những lời kinh khủng như vậy, ông không sững sốt sao được?

Tiết Cừ lăm lăm nói xong, bỗng nghĩ lão khiêu hóa này chẳng phải người mình cần tìm, ở lại lâu vô ích, nếu bị chính nghĩa của ông lấn át thì lời thề ở Thiên Trì hẳn sẽ trở thành dòng nước chảy.

Thế là, thừa lúc lão khiêu hóa đang đứng thừ ra, đột nhiên thi triển Phi Long Đẳng Không tung mình ngược ra sau, đồng thời nói:

- Lão tiền bối, xin cáo từ! Khi nào huyết án của Đồng Bảo sáng tỏ, văn bối sẽ tạ tội với lão tiền bối!

Độc Cước Thần Khất chẳng ngờ Tiết Cừ bỏ đi đột ngột như vậy, liền tung mình lên cây, Tiết Cừ đã lướt đi ra xa mấy mươi trượng.

Độc Cước Thần Khất chưa rõ nhân quả, sao thế để cho Tiết Cừ tiếp tục gây sát nghiệt, lập tức thi triển Vô Ảnh khinh công đuổi theo.

Danh hiệu Truy Phong Vô Ảnh đâu phải dễ dàng có được, nhưng Độc Cước Thần Khất thi triển hết toàn lực cũng không đuổi kịp Tiết Cừ, đuổi được mấy mươi dặm, Tiết Cừ đã mất dạng.

Tiết Cừ đã có ý lẩn tránh Độc Cước Thần Khất, đâu thể để cho ông đuổi kịp, nhưng nhờ vậy Tiết Cừ đã tránh khỏi một trận tội nghiệt, vì sau khi chàng đi khỏi không lâu, những người đuổi theo chàng đã đến ngôi cổ tự.

Mục đích đến của Tiết Cừ lần này là Thiếu Lâm Tự trên Tung Sơn.

Mấy ngày sau, Tiết Cừ đã có mặt ở dưới chân Thiếu Thất Phong trên Tung Sơn, lúc ấy trời vừa sáng, chỉ thấy một lão hòa thượng xanh xao gầy gò, trán cao mũi tròn, cằm dài và vểnh lên, vẻ mặt nghiêm nghị, hai mắt khép hờ, đang ngồi bất động trên con đường dẫn lên núi.

Tiết Cừ thấy lão hòa thượng tướng mạo tuy quái dị, nhưng có vẻ uy nghi khiếp người, bất giác kinh ngạc, bỗng thấy trên đầu lão hòa thượng bốc lên hơi trắng nghi ngút...

Ngay khi ấy, chàng sực nhớ đến bóng dáng của vị hòa thượng đã treo cột mình hôm trước, thật giống lão hòa thượng này, và hơi trắng nghi ngút trên đầu, càng chứng tỏ công lực của ông đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Trong lòng kinh ngạc, bất giác dừng chân do dự.

Bỗng nghe tiếng chuông từ trên núi vọng xuống, chàng ngẩng nhìn lên, thốt nhiên, bóng người nhấp nhoáng, lão hòa thượng đã biến mất.

Tiết Cừ giật mình kinh hãi, ý định sát hại tăng chúng Thiếu Lâm bất giác lung lay mạnh, Thiếu Lâm Tự đời nào cũng có kỳ nhân, có thể đứng vững trên giang hồ mấy mươi năm, đương nhiên là phải có chỗ hơn người.

Thế nhưng, hơn bảy mươi người của Đồng Bảo đã chết không minh bạch, sao thế bỏ qua được? Cho dù biết rõ trong Thiếu Lâm Tự có cao nhân tuyệt thế hiện thân đe dọa, chàng cũng phải bấm bụng xông vào một phen.

Tiết Cừ bèn từ trong túi da lấy Sinh Tử Bộ ra, nhanh chóng xem qua, lửa hận thù trong lòng liền bốc cao vạn trượng, hai mắt đỏ quạch, lập tức sải bước đi lên núi.

Đến trước cốc tự Thiếu Lâm, không thấy lão hòa thượng kia xuất hiện nữa, Tiết Cừ lửa hận ngập lòng, thấy cửa tự khép chặt, liền vung chưởng bổ ra.

Ngay khi ấy, cửa tự bỗng “kẹt” một tiếng mở ra, xuất hiện hai tiểu sa di tuổi chừng mười hai mười ba, cùng đứng nghiêm trang cung kính nói:

- Nguyệt Bạch và Nguyệt Thanh phụng mệnh chưởng môn phương trượng nghinh tiếp đại giá của Đồng Bảo Tiết thiếu hiệp!

Tiết Cừ thấy vậy bất giác ngẩn người, đối phương đã lễ phép đón tiếp thế này, Tiết Cừ dù lửa giận cao đến mấy cũng không tiện phát tác.

Vả lại, hai tiểu sa di này tuổi còn nhỏ hơn chàng, huyết án Đồng Bảo có lẽ họ còn chưa nghe nói đến, đừng nói là có tên trong Sinh Tử Bộ.

Đồng thời, câu “Đồng Bảo Tiết thiếu hiệp” của hai tiểu sa di khiến Tiết Cừ giật mình sững sốt, thì ra người ta đã biết trước chò sẵn, bèn cười khẩy nói:

- Chương môn nhân quý phái hiện ở đâu?

Hai tiểu sa di đồng thanh đáp:

- Chương môn phương trượng tề phái hiện đang ở Giới Thị Viện chờ đợi hiệp giá!

Tiết Cừ nhướng mày, mặt hiện ánh vàng lò mờ, lại hỏi:

- Còn Tứ Tôn Giả và Thập Bát La Hán của quý phái?

- Đều chờ trong Giới Thị Viện!

Hai tiểu sa di nói xong, liền đi trước dẫn đường, băng qua mười mấy gian đại điện, tất thấy đều hoàn toàn tĩnh lặng, không thấy một bóng người, trước mắt bỗng xuất hiện một điện viện trúc xanh vây bọc, trên ngạch cửa có ba chữ Giới Thị Viện to lớn.

Tiết Cừ bỗng ngửa mặt bi thiết ngâm:

- Hận nặng như núi, thù sâu như biển...

Bỗng thấy lão hòa thượng tướng mạo quái dị khi nãy đang sừng sững đứng trên ngọn trúc, vẫn hai mắt khép hờ, bỗng quay người bước đi...

Trông bóng lưng kia, chẳng phải lão hòa thượng đã trêu cợt mình hôm trước là gì?

Tiết Cừ lúc này chẳng những không có ý rút lui, trái lại lửa giận càng bốc cao hơn, thầm nhủ:

- Lão tướng như vậy là có thể ngăn cản Tiết Cừ này giết người của Thiếu Lâm Tự hay sao? Tiết mỗ chẳng tin là không đối phó nổi lão!

Trong Giới Thị Viện hoàn toàn yên lặng, Tiết Cừ theo sau hai tiểu sa di đi vào, tin chắc là bên trong giới bị nghiêm ngặt, đang định vận công đề phòng.

Đưa mắt nhìn, chỉ thấy hơn ba trăm hòa thượng theo thứ tự chia nhau ngồi xếp bằng trong viện, thấy đều ăn mặc chỉnh tề, chức vị theo màu áo phân biệt, như đang dự đại điển long trọng gì vậy.

Trong viện khói nhang nghi ngút, Tiết Cừ vừa bước vào, liền nghe tiếng chuông trên nóc viện ngân vang, âm thanh rất chậm, ngập đầy vẻ thê lương.

Tiết Cừ tuy hận trong lòng, nhưng cũng không khỏi xúc động, sải bước đi vào, bỗng thấy một lão hòa thượng từ trên điện bước xuống, đến trước mặt Tiết Cừ, một tay dựng đứng trước ngực thì lễ nói:

- Chương môn Thiếu Lâm đời thứ bảy mươi hai Pháp Nguyên đối tội nghinh tiếp hiệp giá thí chủ!

Tiết Cừ thấy lão hòa thượng đôi mày bạc trắng, vẻ mặt nghiêm nặng, cười khẩy nói:

- Đồng Bảo Tiết Cừ hôm nay mạo muội lên núi, định kết liễu vụ huyết án trong Đồng Bảo hồi mười sáu năm về trước, xin quý chương môn hãy gọi Tứ Tôn Giả, Thập Bát La Hán và ba mươi mấy đệ tử quý phái ra đây...

Pháp Nguyên thiền sư thoáng chau mày:

- Xin thí chủ nguôi giận, ngồi xuống dùng trà, để lão nạp bẩm rõ tự sự!

Tiết Cừ cười khẩy:

- Tiết mỗ không khát, cũng không rảnh, chương môn nhân hãy gọi họ ra trước thì hơn!

Phái Thiếu Lâm đứng đầu võ lâm mấy trăm năm, chương môn nhân nếu không đức cao vọng trọng và võ công trác tuyệt, sao thể gánh vác trọng nhiệm.

Mắt thấy Pháp Nguyên thiền sư tuổi đã cổ lai hy, lại hạ mình nói năng nhỏ nhẹ với Tiết Cừ, vậy mà Tiết Cừ không nể mặt, liền khiến hơn ba trăm tăng chúng trong điện tức giận, thấy đều trừng mắt nhìn chàng.

Pháp Nguyên thiền sư thấy vậy, vội khoát tay trầm giọng nói:

- Hôm nay ai dám vọng động vô danh, lập tức trục xuất sư môn!

Tiếng nói hết sức uy nghiêm, hơn ba trăm tăng chúng lập tức cúi đầu cụp mắt, không một ai dám hó hé.

Pháp Nguyên thiền sư quay sang Tiết Cừ nói tiếp:

- Xin thí chủ hãy nghe lão nạp một lời, huyết án Đồng Bảo khi xưa, đệ tử Thiếu Lâm quả là khó chối tội, nhưng thật tình cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Tiết Cừ bi thiết cười to:

- Nỗi khổ bất đắc dĩ gì, rõ là tự dối mình dối người. Phái Thiếu Lâm đứng đầu võ lâm, gặp chuyện lại chẳng màng đến, hôm sau đã bỏ đi ngay, trong võ lâm còn có chính nghĩa hay không?

- Thí chủ có điều không rõ, năm xưa đệ tử Thiếu Lâm đại cử xuống nam thật là vì tề phái có một nghịch đồ Ngô Nguyên gây nhiều tội ác, lẩn trốn ở bắc Nhạn Đăng Sơn, nghịch đồ ấy thiên tư đặc dị, lúc gia sư còn tại thế hết sức thương yêu, sau khi gia sư quy tiên, y đột nhiên phát sinh ác tính, đã gian dâm cướp bóc, chẳng từ hành vi tội ác nào, bởi năm ba sư huynh đệ đồng môn không phải địch thủ của y, nên bất đắc dĩ mới phải liên hợp Tứ Tôn Giả và Thập Bát La Hán lên đường xuống nam, để diệt trừ nghịch đồ.

Năm ấy, lão nạp đang trong lúc bế quan, Tứ Tôn Giả cùng Thập Bát La Hán và mấy sư huynh đệ đồng môn đi đường ngang qua Đồng Bảo, vừa gặp lúc Đồng Bảo tổ chức tiệc mừng, vì tình nghĩa võ lâm khó thể từ khước, đành phải vào Đồng Bảo chúc mừng, nào ngờ ngay đêm hôm ấy, bỗng nhận được Lục Ngọc phù lệnh rất ít khi dùng đến của chương môn nhân, khẩn cấp triệu hồi toàn bộ đệ tử trở về Thiếu Lâm Tự... Các sư huynh đệ lúc ấy hết sức kinh ngạc, bởi lão nạp đang lúc bế quan, sao lại đột nhiên xuất quan và truyền ra Lục Ngọc phù lệnh thế này? Đồng thời, người truyền lệnh lại không thấy bóng dáng, đoán hẳn là Thiếu Lâm tự đã xảy ra biến cố trọng đại, nhưng đêm hôm ấy chưa dám hành động, bởi Đồng Bảo không như các trang bảo giang hồ khác, thanh thế chẳng kém gì phái Thiếu Lâm.

Mọi người nóng lòng chờ trời sáng, khi định cáo từ mới hay huyết án xảy ra, trong lúc kinh hoàng, cũng có đến xem xét, nhưng không tìm ra manh mối gì, vì Lục Ngọc phù lệnh khẩn cấp triệu hồi, đành phải để hai vị sư đệ của lão nạp ở lại đây âm thầm điều tra hung thủ...

Chẳng ngờ các sư huynh đệ ngay trên đường về, chiều hôm ấy đã được tin báo, hai vị sư đệ của lão nạp đã chết không toàn thây...

Và khi về đến Thiếu Lâm Tự, thấy trong tự vẫn bình yên, không hề có biến cố gì, và lão nạp vẫn đang bế quan, mọi người đều sửng sốt bàng hoàng, mất hết chủ trương, không dám công khai điều tra hung thủ đã gây ra huyết án Đồng Bảo, chỉ âm thầm phái người dò la, Tứ Tôn Giả là nhóm đầu, kể đến là Thập Bát La Hán, nhưng suốt ba năm không có kết quả, đến khi lão nạp xuất quan, hung tin đưa về, Tứ Tôn Giả và Thập Bát La Hán đã lần lượt qua đời, xin thí chủ hãy xem...

Phật Nguyên thiên sư chỉ tay lên Phật điện, sau chỗ ngồi của chương môn nhân là hai mươi mấy linh vị, chia làm hai hàng, trước bốn sau mười tám, đúng với số người Tứ Tôn Giả và Thập Bát La Hán, không hơn không kém.

Tiết Cừ bán tín bán nghi, vẫn cười khẩy nói:

- Lời nói phiến diện sao thể tin được, và trên giang hồ cũng đâu có nghe đến chuyện ngộ nạn của đệ tử quý phái?

- Chuyện ấy hết sức bí mật, chỉ trừ đệ tử trong phái, người ngoài thấy đều không biết. Về sau nhận được thủ dụ của một vị sư thúc của lão nạp là Bi Linh đại sư, tất cả đệ tử trong phái tuyệt đối không được rời khỏi Tung Sơn một bước, và những đệ tử xuất ngoại hành đạo cũng lần lượt trở về Thiếu Lâm Tự, chỉ có hai vị sư đệ là Thạch Đầu Đà Tĩnh Nguyên và Tiểu Di Lạc Phật Nguyên phụng mệnh Bi Linh sư thúc ra ngoài có việc, mười mấy năm qua chưa từng trở về... Còn về Lục Ngọc phù lệnh đã nhận được ở Đồng Bảo khi xưa, mấy mươi đời truyền lại nguyên có ba chiếc, sau khi lão nạp xuất quan xem lại thì đã mất một, có lẽ kẻ trộm phù lệnh có liên quan với hung thủ sát hại người của quý bảo.

Tiết Cừ sao chịu tin những lời phiến diện của Pháp Nguyên thiền sư, trầm giọng nói:

- Lệnh sư thúc có phải là một lão hòa thượng thấp bé, trán cao cằm vểnh không?

Pháp Nguyên thiền sư sững sờ:

- Thí chủ đã gặp gia sư thúc ở đâu vậy? Từ khi gia sư tọa hóa hồi bốn mươi năm trước, Bi Linh sư thúc đã rời khỏi Thiếu Lâm Tự đến nay chưa về, mười mấy năm trước cũng chỉ một mảnh giấy lệnh dụ, chưa từng hiện thân, hôm qua cũng nhận được một giấy lệnh dụ, mới biết thí chủ hôm nay lên núi, bèn triệu tập đệ tử trong tự chờ ở đây, chẳng hay Bi Linh sư thúc đã nói những gì với thí chủ?

Tiết Cừ trầm giọng:

- Nói gì ư? Ông ấy bảo Tiết mỡ giết...

Bỗng nghe một tiếng cười khẽ vang lên bên tai, Tiết Cừ bất giác chứng lại, tức giận nói:

- Đã là cao nhân Phật môn, hà tất giấu đầu lòi đuôi, nếu không hiện thân, Tiết mỡ sẽ đại khai sát giới, máu nhuộm Thiếu Lâm Tự...

Bỗng bên tai vang lên tiếng khẽ như muỗi kêu nói:

- Tiểu hiệp đừng nói giết người, chỉ cần hủy được hai mươi mấy chiếc linh bài trên bàn thờ là tiểu hiệp xuất sắc lắm rồi, lúc ấy lão nạp hiện thân ngay!

Tiếng nói tuy khẽ, nhưng rất rõ rệt, Tiết Cừ biết đó chính là kỳ công tuyệt thế Truyền Âm Nhập Mật, cùng với Huyền Qua thần công và Súc Cốt kỳ công, ba môn Tiết Cừ đều đã học thành, nhưng có điều là duy tuyệt kỹ ấy hỏa hầu còn kém, vì lúc ở trong Thiên Trì, chàng không có người đối thoại, nhưng biết môn tuyệt kỹ Truyền Âm Nhập Mật này khi

luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, có thể nói chuyện với người mình chọn ở xa mấy dặm.

Lúc này thấy Pháp Nguyên thiền sư đứng ngây ngẩn, biết là ông không nghe, bèn nói:

- Đó có gì ghê gớm, Tiết mỡ hủy cho xem!

Liền tức, Tiết Cừ tung mình, lướt ngang hơn tám trượng, tặng chúng Thiếu Lâm chỉ thấy bóng xanh nhấp nháy, người đã đến trước bàn thờ, giơ chưởng toan bổ xuống hai mươi mấy linh bài trên bàn.

Hai bên tăng chúng thấy vậy, bất giác kinh hoàng nhốn nháo.

Chưởng môn Pháp Nguyên thiền sư càng kinh hãi hơn, mắt thấy Tiết Cừ giơ chưởng sắp bổ xuống, muốn cản ngăn cũng không còn kịp.

Linh bài làm bằng gỗ, chưởng lực của Tiết Cừ mà bổ xuống chắc chắn vỡ nát, tuy có thể làm lại, nhưng trong một phái, trừ phi người phạm tội đại nghịch bất đạo, chết rồi vẫn bị trục xuất môn hộ, mới có thể phá hủy bài vị để tỏ ý trục xuất, giờ vô duyên vô cớ, sao thể để cho Tiết Cừ phá hủy?

Pháp Nguyên thiền sư vội lớn tiếng nói:

- Tiểu thí chủ, không được làm vậy!

Vừa dứt tiếng, bỗng nghe “phịch phịch” hai tiếng, hai vị cao tăng lực tuần đã chia nhau tả hữu ngã xuống, thì ra hai vị đại sư này đang đứng ở hai bên bàn thờ, chuyên trách việc bảo vệ, lúc này thấy Tiết Cừ toan phá hủy bàn thờ, sao thể khoanh tay đứng nhìn, liền từ hai bên lao ra, tung chưởng tấn công Tiết Cừ.

Tiết Cừ chưa xuất chưởng, bỗng cảm thấy kinh phong ập đến, bỗng tiếng cười khẩy, vung chưởng ngược ra sau, đánh ngã hai vị cao tăng ấy ngay.

Tiết Cừ lại vung chưởng toan bổ xuống, bỗng thấy bức màn màu vàng treo trên thân án không gió tự động vén sang hai phía rất cao, hiện ra một pho tượng thần bên trong.

Chỉ thấy tượng thần đầu to tai cả, trên đội mũ tắng viền vàng, mình khoác cà sa đỏ, ngồi xếp bằng trên một đóa sen vàng, bảo tướng nghiêm trang, thần uy凛冽.

Tiết Cừ vừa thấy tượng Phật ấy, liền giật mình kinh hãi, bàn tay giơ lên chẳng những không bổ xuống, lại còn quỳ sụp xuống, bật khóc thảm thiết.

Thì ra trong Thiên Trì cũng có một pho tượng Phật giống hệt như vậy, chàng đã từng ngày đêm vái lạy, tôn sùng như sư tổ, chẳng ngờ pho tượng Phật ấy lại có từ Thiếu Lâm,

thảo nào tuyệt kỹ mà Bi Linh đại sư thi triển, mình đều từng học qua, vậy chẳng phải mình cũng thuộc phái Thiếu Lâm sao?

Năm năm khổ luyện, những ngõ là kỳ học tuyệt thế, chẳng ngờ vẫn không ra ngoài bảy đại môn phái võ lâm, lời thề trong Thiên Trì hôm trước xem ra khó thể thực hiện, chàng không đau lòng sao được?

Cảnh tượng ấy đương nhiên cũng khiến tăng chúng Thiếu Lâm thấy đều kinh ngạc thắc mắc, ngay cả chưởng môn Pháp Nguyên thiền sư nhất thời cũng chẳng hiểu ắt giáp gì.

Tiết Cừ khóc một hồi, vái lạy đứng lên, lúc này tăng chúng trong Giới Thị Viện đã giải tán hết, chỉ còn Pháp Nguyên thiền sư ngồi bên cạnh.

Tiết Cừ liền quan tâm nói:

- Lão thiền sư, khi nãy tại hạ đã lỡ tay đá thương hai vị đại sư, chẳng hay thương thế ra sao?

Pháp Nguyên thiền sư nghe vậy, đôi mày bạc liền giãn ra nói:

- Thương thế tuy nặng mà giải trừ được sự hiểu lầm của thí chủ thì cũng xứng đáng!

Tiết Cừ đỏ bừng mặt:

- Tại hạ có mang theo dược hoàn, uống vào chốc lát là bình phục, cầu mong là chưa đến nỗi máu đông mạch tắt!

Đoạn liền từ trong túi da lấy lọ ngọc ra, trút ra hai viên thuốc màu bạc cỡ hạt đậu xanh, nói tiếp:

- Dược hoàn này nguyên là của Thiếu Lâm, tại hạ cũng không biết tên, nhưng rất linh nghiệm, lão thiền sư không cần khách sáo, mang đi thử sẽ rõ ngay!

Pháp Nguyên thiền sư nghe linh dược nguyên là của Thiếu Lâm, bất giác ngẩn người, nhưng khi nhìn thấy hoàn thuốc màu bạc, lại chau chặt mày, bởi ông là chưởng môn Thiếu Lâm đời thứ bảy mươi hai, vậy mà cũng không biết linh dược này tên là gì, không hổ thẹn sao được?

Pháp Nguyên thiền sư đón lấy linh dược, nhẹ vỗ tay một cái, tiểu sa di Nguyệt Bạch liền từ bên ngoài đi vào, Pháp Nguyên thiền sư đưa linh dược cho y và dặn dò mấy câu, rồi liền đưa Tiết Cừ vào thiền phòng.

Bỗng phát hiện trên bàn có một mảnh giấy thư chưa ráo mực. Pháp Nguyên thiền sư vừa nhìn thấy bút tích, nhận ra ngay chính là thủ dụ của sư thúc Bi Linh đại sư, vừa định

cầm lên xem, nhưng thấy là gửi cho Tiết Cừ, và qua xung hô, khiến lão thiền sư giật nảy mình, vội lùi sang bên.

Tiết Cừ cũng đã nhìn thấy, liền cầm lên xem, chỉ thấy viết:

“Tiết Cừ sư đệ, lão tăng tuy không biết sư đệ là truyền nhân của ai, mạo muội kẻ cả gọi là sư đệ, sư đệ chẳng phải định đến Động Đê động hay sao? Vậy hãy đi đi! Rất có thể kẻ thù của sư đệ ở đó, nhưng có điều là ma đầu ấy ma đạo đang thịnh, thọ số chưa đến, sư đệ khó thể toại nguyện. Thế nhưng, ít ra cũng có thể khiến cho sư đệ được tròn chút tâm nguyện. Theo công lực của sư đệ hiện này thì đã có thể đối phó với ma đầu ấy, chỉ cần gan dạ thận trọng, đừng nói Động Đê động, dù là Sơn Ngoại Sơn, Hải Trung Hải và Thiên Thượng Thiên cũng đến được. Muốn biết tường tận, hãy tìm hỏi Cái Bang lão bang chủ Truy Phong Vô Ảnh Độc Cước Thần Khất. Sau cùng, lão tăng khuyên sư đệ một điều, trời cao có đức hiếu sinh, ít gây sát nghiệp... Bi Linh tự!”

Tiết Cừ xem xong, lòng hết sức thắc mắc, trong khi ấy Pháp Nguyên thiền sư đã quỳ mọp xuống bên cạnh, Tiết Cừ vội đỡ dậy, ngượng ngùng nói:

- Lão thiền sư không nên vậy, thật khiến Tiết Cừ áy náy! Bây giờ Tiết Cừ lập tức lên đường đến Lạc Dương, tìm kiếm Truy Phong Vô Ảnh Độc Cước Thần Khất để hỏi rõ sự tình!

Tiết Cừ vừa xem thấy “Truy Phong Vô Ảnh Độc Cước Thần Khất” trong thư, đoán biết đó chính là lão khiêu hóa một chân đã gặp hôm trước, nhớ đến cuộc hẹn mười ngày ở Lạc Dương, đầu dám để lỡ mất.

Trước lúc ra đi, bỗng nhớ đến bao kiếm Táng Môn, liền hỏi:

- Lão thiền sư, trong tự có một thanh Táng Môn kiếm phải không?

Pháp Nguyên thiền sư nghe hỏi, liền ra khỏi thiền phòng, đến sau tượng thần sờ tìm một hồi, lấy ra một thanh Táng Môn kiếm, hai tay cung kính trao cho Tiết Cừ và nói:

- Sư thúc nếu cần dùng, xin cứ giữ lấy!

Tiết Cừ đưa mắt nhìn, bao kiếm quả nhiên giống hệt như bao kiếm trong lòng mình, nhếch môi cười nói:

- Tại hạ không cần dùng đâu!

Rời khỏi Tung Sơn, Tiết Cừ thi triển khinh công phóng đi một ngày một đêm, sáng hôm sau đã đến Lạc Dương.

Sự biến mấy ngày nay thật quá to lớn, trước khi đến Tung Sơn, Tiết Cừ lòng ngập sát khí, nhưng nay lại trở nên hết sức hoang mang, chẳng thể giết người bừa bãi nữa, mà phải ra

mặt tìm kiếm kẻ thù thật sự, bởi năm xưa chẳng phải không ai chủ trì chính nghĩa, mà là hung thủ thật quá hiểm độc và lợi hại, nên mới không ai dám công khai đối địch.

Thế nhưng, thật ra là ai mà lại lợi hại như vậy? Vì sao họ lại căm thù Đồng Bảo, đã tàn sát cả nhà chàng thế kia?

Đương nhiên, những nghi vấn ấy phải chờ đến khi gặp Độc Cước Thần Khất, mong nhờ sự giúp đỡ của ông mới có thể điều tra rõ ràng, nhất là bốn địa danh quái lạ Động Đê động, Sơn Ngoại Sơn, Hải Trung Hải và Thiên Thượng Thiên, đó là nơi chốn nào thế nhỉ?

Tiết Cừ vào đến thành Lạc Dương, trước tiên tìm một khách điếm, tắm rửa sạch sẽ rồi mới đến Nam Quan tìm kiếm Độc Cước Thần Khất.

Lạc Dương là kinh đô của nhiều triều đại, Đường triều hưng thịnh nhất, Minh triều và Thanh triều cũng rất phồn hoa, đường phố thì mọi hạng người qua lại tấp nập, là một nơi tàng long ngoạ hổ.

Nam Quan chiếm diện tích một phần tư Lạc Dương, Tiết Cừ tuổi mới mười sáu mười bảy, chưa có lịch duyệt giang hồ, biết đâu mà tìm Độc Cước Thần Khất đây?

Tiết Cừ đi hết đường lớn đến hẻm nhỏ, dùng nói là bóng dáng của Độc Cước Thần Khất và Tiểu Thạch Đầu, mà ngay cả một khiêu hóa cũng chẳng có.

Tiết Cừ càng tìm càng nóng ruột, mắt thấy trời đã giữa trưa, bèn thăm nhủ:

- Nóng lòng cũng chẳng ích gì, hãy lấp đầy bụng rồi hăng tính!

Vừa nghĩ đến, liền cảm thấy bụng đói cồn cào, ngẩng đầu nhìn, ngay phía trước là một tửu lâu, tấm biển nền đen chữ vàng trước cửa là "Túy Tiên Cư".

Tiết Cừ đi đến gần, thấy bên trong rất đông khách, gần hết chỗ ngồi, chàng vốn không thích chốn náo nhiệt, nhưng lại nghĩ, thức ăn trong tửu lâu này hẳn là rất ngon mới thu hút được nhiều thực khách như vậy, chàng nào biết Túy Tiên Cư này chính là tửu lâu đứng nhất Lạc Dương.

Tiết Cừ đi vào Túy Tiên Cư, các phố ky quá bận rộn, không ai chú ý đến chàng.

Tiết Cừ đưa mắt nhìn quanh, thấy trong góc hầy còn một bàn trống nhỏ, bèn không chờ mời mọc, tự mình đi đến đó.

Hàng quán hễ buôn bán đắt là chẳng màng đến khách có thoải mái hay không, bàn ghế sắp gần khít nhau, hễ ngồi đầy là không còn lối đi nữa.

Tiết Cừ tuy rất cẩn thận, song vẫn và trúng khuỷu tay một người, khiến chung rượu trong tay người ấy sánh ra chút ít, chàng vội khom mình xin lỗi.

Nào ngờ người chưa đứng thẳng lên, một bàn tay to bè đã quét ngang đến, đồng thời kèm theo tiếng quát mắng:

- Quân khốn kiếp đui mù...

Tiết Cừ võ công cao cường, chưởng ấy sao thể đánh trúng chàng, song chàng tức giận người này quá hung bạo ngang tàng, sánh mất chút ít rượu có gì đáng kể, vậy mà lại đánh mắng người ta thế này. Xem bàn tay to lớn và lông lá thế kia, hẳn cũng là nhân vật võ lâm, nếu mình mà không biết võ công, trúng chưởng này không táng mạng cũng thọ trọng thương.

Chàng thầm nhủ:

- Người hung ác ngang tàng thế này, nếu không trừng trị, mai này hẳn sẽ hại người không ít...

Vừa nghĩ đến đó, đã nghe “bốp” một tiếng, Tiết Cừ đã lãnh một tát tai, nhưng chàng không hề chao động, mặt vẫn điềm nhiên tươi cười.

Trái lại, gã đại hán đánh chàng một cánh tay bủn rủn buông thõng xuống, không cất lên nổi nữa, và trán y toát mồ hôi to như hạt đậu, mỗi lúc càng nhiều và chảy xuống mỗi lúc càng nhanh, nếu cầm bàn tay y lên xem, lại càng kinh khiếp, thoáng chốc đã sưng to gấp bội, đau đến mức y cắn chặt răng, ngay cả há miệng cũng khó, đừng nói là mắng người.

Cùng bàn với gã đại hán có ba người khác, vốn định buông tiếng cười to, bởi tin chắc Tiết Cừ sẽ ngã lăn ra đất, chẳng ngờ tình cảnh dự liệu đã không xuất hiện, họ sao thể cười được nữa, mắt thấy tình trạng thọ thương của gã đại hán, họ kinh hãi đến mức thuôn mặt ra.

Tiết Cừ chẳng đếm xỉa đến họ nữa, vẫn tùm tùm cười đi đến góc tửu lầu ngồi xuống.

Trong tửu lầu xảy ra chuyện ấy, thực khách sao thể không biết? Lập tức, tất cả mọi người đều hướng mắt về phía góc tửu lầu, nhìn vào mặt Tiết Cừ.

Thế là, Tiết Cừ như ngồi trên đệm kim, hết sức ngượng ngùng, vì chàng chẳng phải muốn tỏ anh hùng, thật ra chỉ bởi nhất thời tức giận mà nên.

Tiết Cừ vội cúi đầu xuống, ngay khi ấy, nhác thấy một vị cô nương tuổi chừng mười sáu mười bảy ngồi ở bàn bên cạnh đôi mắt ướm át sáng ngời đang nhìn chàng chúm chím cười.

Do sự biểu hiện kinh người của chàng, phổ ky lập tức chạy đến, Tiết Cừ cũng chẳng biết món ăn gì ngon, món ăn gì không ngon, chọn bừa lấy hai món và một đấu rượu.

Thứ ăn chưa mang đến, tình cờ ngẩng lên, lại trông thấy đôi mắt ướt át sáng ngời kia, vẫn nhìn chàng chúm chím cười, bèn nhìn kỹ diện mạo đối phương.

Chỉ thấy đôi mày mảnh dẻ cong cong, đôi mắt to đen, chiếc mũi thẳng thớm, chiếc miệng nhỏ xinh xắn, thoạt nhìn chỉ cảm thấy dễ mến, nhìn kỹ mới cảm thấy xinh đẹp và nụ cười hết sức quyến rũ.

Tiết Cừ đã rất nhiều năm không chú ý nhìn phụ nữ, lòng bất giác xao động, vội quay nhìn đi nơi khác, quét sang bàn của bốn người kia, họ đã rời khỏi tự bao giờ.

Tiết Cừ không bận tâm đến những người ấy, đi hay ở chẳng can hệ gì, nhưng khi thu ánh mắt về, vô ý hữu ý lại nhìn sang chỗ ngồi của thiếu nữ bên cạnh.

Nàng vẫn nhìn chàng chúm chím cười!

Tiết Cừ ngẩn người, bất giác lại nhớ đến Vân muội, hiện nàng ở đâu? Đã trở nên như thế nào rồi? Có cao như vị cô nương này hay không? Có xinh đẹp quyến rũ như vậy hay không?

Đã so sánh với người ta, chẳng thể không nhìn người ta...

Bỗng một tiếng cười khẩy vang lên bên cạnh, rồi thì một giọng sắc lạnh nói:

- Trố tài trong quán rượu, rõ ràng là nhằm khoe khoang thôi!

Tiết Cừ nghe vậy cả giận, quay phắt lại, chỉ thấy đó là một lão nhân thân hình ngũ đoản, chòm râu hoa râm chẳng nhiều hơn đê núi là bao, hai huyệt Thái Dương nhô cao, đôi mắt sáng rực tinh quang, chứng tỏ lão nhân này là một cao thủ nội ngoại kiêm toàn.

Nếu như Tiết Cừ chưa lên Tung Sơn, chàng hẳn hỏi danh hiệu đối phương, giờ chàng không hỏi nữa, hỏi chỉ thêm đau buồn mà thôi.

Thế nên, chàng cũng cười khẩy nói:

- Lão nhân gia nói ai vậy?

Lão nhân cười ha hả:

- Lão phu nói tên khốn kiếp đui mù kia...

Tiếng cười của lão nhân lập tức khiến thực khách sở hữu bỏ đi hết ba phần tư, nhưng thiếu nữ bàn bên vẫn ngồi yên, vẫn chúm chím cười.

Lão nhân chưa dứt lời, bỗng "ủa" lên một tiếng sững sốt, giơ tay kẹp lấy một khúc xương cá nhỏ ngay bên miệng, như là làm trò xiếc vậy.

Lão nhân đôi mắt tam giác quắc lên, từ trên người Tiết Cừu di chuyển sang thiếu nữ bàn bên, nhưng thiếu nữ ấy ngoại trừ mặt cười chúm chím, cả tư thế cũng không hề động đậy.

Lão nhân cười khẩy nói:

- Thì ra đều là bằng hữu giang hồ cả, có gan canh ba đêm nay hãy đến khu rừng tùng bên Lạc Thủy ngoài Nam Quan, không gặp không thôi!

Đoạn không chờ trả lời, quay người bỏ đi ngay.

Tiết Cừu cũng không ngăn cản, thức ăn và rượu mang đến, chàng bắt đầu ăn, nhưng lòng vẫn nghĩ đến một vấn đề, khúc xương cá là do ai phát ra?

Rõ ràng khúc xương cá từ phía thiếu nữ bay đến, chẳng lẽ là do thiếu nữ phát ra? Nhưng theo nhận xét của chàng thì thiếu nữ đâu có giống người luyện võ.

Bỗng nghe một giọng trong trẻo nói:

- Họ Tiết kia, các hạ có dám đi không?

Tiết Cừu giật mình sững sốt, thì ra đối phương biết mình, buột miệng nói:

- Cô nương dám đi không?

Thiếu nữ nhoèn cười:

- Tại hạ không đi, nhưng tại hạ có một người bạn thân đi!

Tiết Cừu ngăn người, ôm quyền nói:

- Xin hỏi tôn tánh phương danh?

Thiếu nữ cười thật ngọt, bỗng đứng lên trả tiền rời khỏi, khiến Tiết Cừu thật sượng sùng, chẳng hiểu thiếu nữ này là ai, sao lại biết chàng?

Hôm ấy, đến lúc chiều tối, chàng đã đi gần hết Nam Quan, vẫn chẳng thấy bóng dáng hai sư đồ Độc Cước Thần Khất đâu cả.

Tiết Cừu đành phải ăn tối rồi về phòng ngơi nghỉ, đối với cuộc hẹn đêm nay, chàng chẳng chút lo lắng, đến gần hết canh hai, chàng mới phi thân ra khỏi khách điếm.

Bên sông Lạc Thủy ngoài Nam Quan có một khu rừng tùng rậm rạp, Tiết Cừu võ cao gan cả, không hề sợ ám toán, ngửa mặt nhìn trời, đã sắp đến giờ, bèn phóng vào rừng.

Chừng mười mấy trượng, Tiết Cừu đã nghe động tĩnh, thì ra đối phương đã đến trước rồi, bèn thả chậm bước, ung dung đi vào rừng.

Trong rừng tùng chỗ gần bờ sông có một khoảng đất trống, như là chỗ phơi lưới của ngư dân, chỉ thấy năm người đứng thành một hàng ngang, ngoài lão nhân thân hình ngũ đoản, bốn người khác là ba già một trẻ, ba người già tuổi từ năm đến sáu mươi, người trẻ chỉ chừng hăm ba hăm bốn.

Nhưng lão nhân thân hình ngũ đoản và ba lão nhân khác đều hết sức cung kính đối với người thanh niên, như là trợ thủ lợi hại được mời đến vậy.

Năm người vừa thấy Tiết Cừ hiện thân, chín con mắt thấy đều nhìn ra phía sau Tiết Cừ, như là phía sau Tiết Cừ còn có người nào ẩn nấp vậy.

Năm người sao lại chỉ có chín mắt? Thì ra người thanh niên chỉ có một mắt phải, mắt trái có đeo chụp da, hẳn là có tật.

Lão nhân thân hình ngũ đoản thấy Tiết Cừ tiến tới, hồi lâu không có người khác xuất hiện, thở phào một hơi dài, như là nơm nớp lo âu suốt nửa ngày trời giờ mới yên tâm nói:

- Tiểu tử, ả tiện nha đầu kia đâu?

Tiết Cừ cười khẩy:

- Chỉ một mình bốn nhân, mấy người đã không chịu nổi, cần gì đến kẻ khác nữa?

Lão nhân thân hình ngũ đoản ha hả cười to:

- Nếu không có quý nha đầu kia, Tiều Hồ này đã lấy mạng người ngay trong tửu lầu rồi!

Tiết Cừ nghe vậy, biết thiếu nữ kia hẳn rất có lai lịch, bèn nói:

- Vậy bốn nhân phải cảm tạ vị cô nương ấy rồi!

- Nếu ả không đến đây, kiếp sau người hãy cảm tạ ả ta!

Lão nhân thân hình ngũ đoản tự xưng Tiều Hồ vừa dứt lời, đột nhiên một chưởng tung ra, uy thế kinh người.

Tiết Cừ buông tiếng cười vang, không tránh né mà cũng chẳng vung chưởng đối kháng, mặc cho chưởng phong ập vào người, khiến chiếc áo xanh của chàng tung bay phần phật.

Thì ra Tiều Hồ này với chưởng lực mạnh mẽ xưng hùng Lạc Dương, cũng có chút danh tiếng ở Hà Nam và Thiểm Tây, chỉ cần nói đến Tiều nhị gia ở Lạc Dương, ai cũng phải nể mặt lão, gã đại hán đã ra tay tát Tiết Cừ chính là Tiều Thiết Tháp, con trai Tiều Hồ.

Chẳng ngờ hôm nay lại như gặp phải ma quỷ, có người dám với tấm thân xương thịt hứng chịu đôi thiết chưởng của mình mà không hề thương tổn, khiến lão tột cùng kinh ngạc nói:

- Người dùng tà thuật phải không?

Người thanh niên một mắt bỗng phất tay áo, cản Tiêu Hồ lại và nói:

- Tiểu tử, danh tánh của ngươi là gì?

Tiết Cừ chẳng thèm đếm xỉa đến ý, nhìn Tiêu Hồ nói:

- Tôn giá hện bốn nhân đến đây, nếu không muốn giữ lại tính mạng của bốn nhân, vậy thì xin cáo từ!

Người thanh niên một mắt thấy Tiết Cừ quá cuồng ngạo, dám không trả lời câu hỏi của mình, bất giác giận tái mặt, toàn thân run rẩy, khoát tay nói:

- Nhị vị Trình gia, xin hãy bắt lấy tên tiểu tử này!

Liền lúc, từ sau người thanh niên một mắt tiến ra hai lão nhân vóc dáng và diện mạo giống hệt nhau, nhìn qua cũng biết không phải là huynh đệ song sinh thì cũng là huynh đệ thân sinh.

- o O o -